

АЛЕКС БОЛДИН
ДА МУ ПЛЮЯ НА КЪСМЕТА

chitanka.info

Някъде в северната част на площад „Благоев“ има една малка закусвалня. Бяха я нарекли „Бохеми“, и аз не знаех защо. Някой ми я похвали, че в заведението правели добро кафе. Бях тръгнал за хляб, когато „Бохеми“ се появи изневиделица пред погледа ми.

След кратко колебание отворих вратата и влязох, отупах навалелия ме сняг и се огледах за място. Край масата до прозореца седеше един възрастен оплешивял мъж. Посрббваше кафе от малка порцеланова чашка и се взираше в някакъв вестник. Стори ми се познат отнякъде. Вгледах се в лицето му.

Наистина бе той, продавачът от кварталната ни бакалия, Петър Рафаилов — Плямпалото. Магазинчето отдавна бе затворено, още през първите години на демокрацията. Не му вървеше нещо на Плямпалото и вероятно бе решил да приключи с частния си бизнес. Обираха го два пъти, рекетираха го мафиоти и човекът бе вдигнал ръце. Чух, че се бе пенсионирил, но не го бях виждал от много време.

Той ме погледна неочаквано, позна ме, усмихна се и ми махна с ръка да седна до него.

— Къде да се видим, комшу?! Нещо изчезна от Игриската махала. Защо се изгуби така?

— Бях по Испания. Нямахме работа и се хванах при един испанец да му превозвам стоката с тира. До преди два месеца обикалях цяла Европа, но реших да се прибера. Нямам здраве вече за такава работа. Изморително ми е. А ти? Как я караш?

— Ами... горе-долу. Пенсията все не стига. Сега съм седнал да пийна едно кафе и да почета вестника, а след малко ще ходя към къщи, че жената е пържила риба за обяд. Сядай при мен. Тук кафето е добро. Не знаех с каква машина го правят, но е кафе за познавачи.

Сервитърката дойде, взе поръчката ми и след няма минута чашката с ароматна течност кацна на бялата покривка.

— Нещо ти забравих името, извинявай, но минаха много години, откакто не съм те виждал...

— Гелето съм бе, Пешо, как не ме помниш? Нали аз ти викнах полицията, когато те нападнаха ония бандюги през 94-та.

— Да бе, вярно, ти беше! Отвлякоха парите, но си намериха майстора. Познавах ги всичките, особено оня копелдак Мути Келеша. Познавах и баща му. Живееха в долния край на махалата, до Табашкия мост. Родителите му го бяха осиновили. Взеха го от дома за

безпризорни деца. Положиха усилия да направят от него човек, но той си остана боклук. Баща му го бе записал в отбора по борба.

Тренира известно време, направи мускули, а после се отдаде на грабежи. Влечеше си го бандитизма. Посрами родителите си. Беше яко момче, мускулесто, но глупаво. Лесните пари развалят човека. Разказвал ли съм ти подробности за оная случка? Едва ли! Нямахше възможност да се видим и да ти я споделя.

Мути Келеша се бе събрал с още двама безделници — Пъпката и Ъф-Бирата. Ортаците му бяха нещо ненормални. Пъпката си спечели прякора с пъпчивото лице. Имаше навик да лови котета из махалата и да ги мори с душене. Удушваше ги, а после ги захвърляше в нечии двор. Шантаво копеле беше, направо изрод...

Той спря разказа си за минута, колкото да отпие дълга глътка кафе и продължи:

— Ъф-Бирата пък беше пелтек. Баща му, Георги, го пребиваше от бой. Явно от тормоза бе започнал да заеква. Преди да каже някоя дума, поемаше въздух, изфъфляше едно „ъф“ и после изричаше думата. Беше много смешно да го слушаш, но не си го искаше. Беше истеричен. Когато нещо не му беше на сгода, започваше да крещи и да чупи къде каквото му падне.

С Мути Келеша и Пъпката направиха обирджийска банда. Не им беше удобно да вилнеят в своята махала, затова слизаха към битака. Тормозеха сергийните търговци, плашеха ги, обираха ги, а после изчезваха с парите, за да ги изпият.

Спомняш ли си, че през 93-та пуснаха по кината трите серии на „Кръстника“. Мути ги беше изгледал и си бе внушил, че може безнаказано да рекетира хората. Избираше си някое малко квартално магазинче, нахлуваше вътре с ортаците си и разиграваше сцени от филма.

Пъпката носеше една плюшена играчка на коте с гъба на врата. Напояваше гъбата с червено вино. Показваше на продавача играчката, после стискаше гъбата, така че да потече червената течност от нея. Плашеше човека, че ще го души до кръв.

Ъф-Бирата пък почваше да крещи и да троши с бухалка стоката по рафтовете. Накрая Мути Келеша взимаше парите от касата и обясняваше на напашения човек, че за да не му се случва подобно нещо, трябва да им плаща всеки месец, за да го защитават. Да плаща

редовно на него и на боклуците му, представи си! Дали се съгласяваха хората, не зная, но целият битак беше пропищял от тях.

Тогава, спомняш си, че баш мафията Сарашки бе купил универсалния магазин на площад „Македония“. Бяха му казали нещо за проклетниците и им се бе заканил. Мотаеха се в територията му и привличаха полицията. Точно вниманието на полицията не му бе нужно тогава. Той беше пратил оня джип, когато нападнаха магазинчето ми. Мислех, че няма да се решат да върлуват в махалата, където всички ги знаеха, но те си бяха тъпи и алчни. Направиха го.

Мути Келеша бе намерил отнякъде стара лада. С нея бягаха, след като обираха плячката. През 90-те години на битака се появиха руснаци. Продаваха всякакви боклуци, докато не ги изритаха със сила. Келеша беше купил от тях един голям „Макаров“ със заглушител. Никога не беше стрелял сериозно с него, защото бе набожен. Майка му го водеше в руската черква до тях и там бе наизустил христовата молитва. Не убиваше човек, само го сплашваше. Вадеше пистолета, прицелваше се, после стреляше край главата му. Разтрепераната жертва веднага му даваше парите. Така бе свикнал да си върши гадориите.

Беше в началото на юли, когато влязоха в магазина ми. Още щом се появиха разбрах какви са намеренията им. Ъф-Бирата се разкрещя, заудря по рафтовете, изпотроши бутилките с оцет и олио. Пъпката изстиска пред лицето ми гъбата с виното, а Мути Келеша извади патлака и го насочи към мен. Усмихна се идиотски, после го отклони и стреля на сантиметри от ухото ми. „Давай парите!“ — заповяда. „Вземи си ги сам“ — казах му. „Ъф, ъф, ъф копелето му...“ Истерикът замахна с бухалката към главата ми, но Келеша отклони ръката му. Бухалката удари и надроби касовия апарат. „Боже, как ми се иска да ти пръсна мозъка...“ — извреця Мути и насочи пистолета отново към мен. „Не те ли е срам от Бога, бе Митко? Какви добри родители имаш. Какво щеше да каже майка ти, ако те видеше сега?“ — заговорих му на съвест аз. Не ме изслуша. Извреця като прасе, когато го колят: „Давай парите!“

Дадох му целия дневен оборот. Тръгнаха да излизат. Изпратих ги с думите: „Най-лесно е да се грабят чужди пари, да се краде, да се харчи, без да си ги спечелил с труд и акъл.“ — „Работи, щом ти се работи! На мен късметът ми върви...“ — „Да ти плюя на късмета,

Митко! Запомни, че такива късметлии като теб винаги си намират майстора.“ Ъф-Бирата изкрещя отново, замахна и строши витрината. Мути го дръпна навън. Явно не искаше повече да ме тормози, защото разбра, че познавам родителите му. Излязоха, крещейки и се запътиха към ладата.

Стигнаха колата. Чух как Пъпката изруга. Някой бе пробил гумите на колата им. В този момент иззад завоя се показа някакъв черен джип. Форсира мотора, спусна се стремглаво към тях. От прозореца надникна брадясал мъж с очила. Насочи към тях автомат „Калашников“ и стреля продължително. Покоси ги и тримата. Паднаха в кръв и повече не мръднаха. Явно си бяха намерили майстора. Аз хлопнах набързо вратата и посегнах към телефона.

— Бях те изпреварил. Нашата къща се намираще току пред магазинчето и сам видях всичко. Позвъних веднага на полицията, а тя дойде за няма десет минути.

— Да, така беше. Разпитвах ме цял час. Разказах им всичко. Явно ги познаваха. Повикаха линейка и ги откараха. Та така. Сами си плюха на къмета тия гадняри.

Пешо Плямпалото замлъкна, допи с две глътки изстиналото кафе и се накани да тръгва.

— Мини някой път към нас да се видим на една табла, отбий се де...

— Ще дойда, но не обещавам за ден и час. Трябва да видя как стоят нещата с една тираджийска фирма. Парите свършват и трябва да се хващам с нещо друго. Уморен съм от скитане, но трябва да се яде.

Останах сам. Допих вкусното кафе, после се зачудих дали да не повтора. Сетих се, че трябва да купувам хляб. Повиках дребната сервитьорка и платих.

— Кафето ви е чудесно! — похвалих аз напитката. — Май ще се излъжа да дойда пак.

— Ами заповядайте отново! Кафето ни идва чак от Бразилия! Затова е толкова вкусно.

— Така ли? Браво! Добре, че ми казахте! Момиче, ще ви доверя под секрет, че моя милост пие кафе само от Бразилия.

Намигнах й игриво, но тутакси си спомних, че вече ми е минало времето да се закачам с млади сервитьорки. Тя обаче разбра майтапа ми и се усмихна с някаква ослепително бяла усмивка.

Не зная как да ви обясня, но тая усмивка бодна приятно сърцето ми и събуди едни мили спомени, които трудно се описват.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.